

Devetdnevnica v čast Brezmadežni 2016

Besedila za vsak dan so vzeta iz knjige sv. Ludvik M. Grignon de Montfort, *Popolna podaritev samega sebe Kristusu po Mariji*.

Na koncu je dodano povabilo k osebemu razmišljanju.

Marijina pomoč pri osvobajanju od zla

Med vsemi pobožnostmi do presvete Device moramo izbrati kot najboljšo in najbolj posvečujočo tisto, ki nam najbolj pomaga odmreti samemu sebi. Ne smemo namreč misliti, da je vse, kar se sveti zlato, da je vse, kar je sladko, med, in da je vse, kar je lahko in opravlja večina ljudi, tudi najbolj posvečujoče.

Če naj se izpraznimo samih sebe, moramo v luči Svetega Duha najprej *spoznati, kako globoko smo nagnjeni k zlu*, pa tudi svojo nezmožnost za vse, kar je dobrega, svojo slabotnost pri vsaki stvari, svojo nenehno nestanovitnost, svojo nevrednost za kakršno koli milost in svojo vsestransko dostopnost za hudobijo. Greh našega prvega očeta nas je skoraj v vsem skazil in popačil, napihnil in pokvaril, kakor kvas skisa, dvigne in skazi testo, v katero je dejan. Osebni grehi, ki smo jih storili mi sami, naj bodo to smrtni ali mali, četudi so nam bili odpuščeni, so še povečali našo poželjivost, našo slabost, nestanovitnost in pokvarjenost ter tako pustili zle posledice v naši duši.

Če naj se izpraznimo samih sebe, moramo – drugič – vsak dan *umirati sebi*. To pomeni, odrekati se moramo dejavnosti svojih duševnih zmožnosti in svojih telesnih čutov. To imenuje sv. Pavel vsakodnevno umiranje: 'Vsak dan umiram. Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo.' Če ne odmrjemo sami sebi in če nas naše najbolj svete pobožnosti ne privedejo do te nujne rodovitne smrti, ne bomo nikoli prinašali sadu, ki bi bil kaj vreden. Naše pobožnosti bodo za nas brez koristi, naše samoljubje in samovolja bosta spridila naša dobra dela, zaradi česar se bodo pred Bogom spremenile v gnusobo tudi največje žrtve in najboljša dejanja, ki jih zmoremo. Ob svoji smrtni uri bomo ostali praznih rok, brez kreposti in bomo celo brez iskric čistih ljubezni, ki je dana samo takim dušam, ki so sebi odmrle in katerih življenje je z Jezusom Kristusom skrito v Bogu.

V naravnem redu obstojijo skrivnosti, s pomočjo katerih v kratkem času, poceni in zlahka opravimo določena naravna opravila. Tako so tudi skrivnosti v redu milosti, s pomočjo katerih v kratkem času, brez napora in zlahka izvršujemo nadnaravna dejanja: izpraznimo se samih sebe in se napolnimo z Bogom ter postanemo popolni. Vaja, ki jo želim razkriti, je ena takih skrivnosti v redu milosti, ki je nepoznana velikemu številu kristjanov. Pozna jo le malo pobožnih ljudi in izvaja jo ter ceni še precej manjše število. (št. 79-82)

Naša posvetitev nebeški materi Mariji, na katero se s to devetdnevnicco pripravljamo ali jo obnavljamo, je mnogo več kot le lepo pobožno opravilo, čeprav nam je gotovo vsem pri srcu in dobro dene naši notranjosti, kakor vsako leto znova ugotavljamo. Marija nas ne razočara in poskrbi tudi za takšne ne nujne obrobnosti. Sv. Ludvik nas opozarja, da ne bo dovolj, če se bomo zadovoljili zgolj z lepo pripravljenim in lepo opravljenim zunanjim obredom. Resnična drama, duhovni boj, se dogaja v naših dušah. Tam se dogaja (ali ne) prepoznavanje resnice o sebi, kdo smo pred Bogom: kako resno smo pripravljeni soočiti se z resnico lastne krhkosti, nagnjenosti k grehu in nezmožnosti popraviti se z lastno močjo; in kako nebogljeni smo brez Marijine pomoči v prizadevanju za umiranje lastni sebičnosti.

Le z Marijino pomočjo zmoremo vztrajati v milosti

Zaradi nenavadne pokvarjenosti sveta je težko ostati pravičen. Svet je danes tako pokvarjen, da se tudi duše vernih ljudi zaradi tega omadežujejo, če ne z blatom, vsaj s prahom. Pravi čudež je, če nekdo ostane trden in ga ne odnese siloviti hudournik, sredi viharnega morja, ne da bi utonil ali da ga ne bi ugrabili morski roparji, sredi okuženega zraka, ne da bi mu to škodovalo. Samo Devica edina verna, ki ji peklenska kača nikoli ni mogla škodovati, doseže ta čudež za one, ki ji vdano služijo.

Zaradi svoje slabosti in krhkosti zelo težko ohranimo milosti in zaklade, ki smo jih prejeli od Boga.

Najprej zato, ker ta zaklad, ki je več vreden kakor nebo in zemlja, nosimo v krhkih posodah: *Imamo ta zaklad v prsteh posodah*, v razpadljivem telesu, v slabotni in nestanovitni duši, ki jo že najmanjša stvar zmede in potare.

Dalje zaradi tega, ker so hudobni duhovi prebrisani tatovi in nas hočejo nenadoma presenetiti, da bi nas okradli in oropali. Noč in dan prežijo na ugoden trenutek. Nenehno nas obkrožajo, da bi nas požrli ter nam z grehom v enem trenutku iztrgali vse milosti in zasluženja, ki smo si jih pridobili v mnogih letih. Zaradi njihove zlobe in izkušenosti, zaradi njihovih zvijač in njih števila se moramo silno bati takšne nesreče. Saj vemo, da so bile osebe, ki so imele mnogo več milosti, ki so bile bogatejše glede kreposti in višje po svetosti kakor pa mi; in vendar so bile napadene, bedno okradene in izropane. To se ni zgodilo zaradi pomanjkanja milosti, ki nikomur ne manjka, marveč zaradi premajhne ponižnosti. Mislile so, da so zmožne ohraniti svoje zaklade; zanašale in opirale so se nase. Menile so, da je njihova hiša dovolj zanesljiva in da so njihove skrinje dovolj močne in da torej zlahka obvarujejo dragoceni zaklad milosti. Zaradi tega prikritega naslanjanja nase (četudi se jim je zdelo, da se naslanjajo samo na Božjo milost) jih je pravični Gospod prepustil njim samim – in tako so bile okradene. Kakšno gorje! O če bi bile poznale čudovito pobožnost, o kateri hočem govoriti! Tedaj bi bile zaupale svoj zaklad mogočni in zvesti Devici in ona bi jim ga bila obvarovala kakor svojo lastnino in bi si to celo štela za svojo dolžnost. (št. 87-89)

Čudna ali za mnoge težko razumljiva zakonitost v duhovnem življenju je ta, da so tisti, ki so močni, ali menijo, da so močni, prav gotovo še v večji nevarnosti, kot tisti, ki so šibki. Močan človek se namreč zanaša nase, na lastne moči. V vsakdanjem življenju je to navadno prednost, rečemo ji tudi samozavest. V duhovnem življenju pa je prav taista drža ali odnos do sebe lahko velika past, saj človek živi, dela, moli iz lastnih moči, kar je hitro lahko usodno. Človek se namreč precenjuje glede na moč skušnjav in ne upošteva dovolj resno pretkanosti zlih sil, ki ga bodo tako ali drugače skušale prevarati. Šibkejši ljudje pa že po naravi iščejo pomoč zunaj sebe in so tako tudi v duhovnem življenju bolj pripravi za to, da se bodo zanašali na priprošnjo in pomoč nebeške Matere. Ne bojmo se torej, če smo šibki in ponižajmo se, če smo močni. Okrepimo zaupanje v Marijo in ji dajmo v roke vse kar je naše.

Značilnosti napačnega češčenja Device Marije I.

Obstajajo napačne pobožnosti do svete Device, ki jih ima marsikdo za prave. Hudobni duh je kakor ponarejevalec ter preverjen in preizkušen goljuf ogoljufal in pogubil že veliko duš z lažno pobožnostjo do presvete Device. In to satansko izkušnjo vsak dan vnovič uporablja zato, da bi pogubil še mnoge druge, ko jih pozibava in uspava v grehu pod pretvezo nekaj slabo opravljenih molitvic in zunanjih vaj, ki jih tem ljudem navdihuje. Ponarejevalec denarja običajno ponareja samo zlati in srebrni denar in le zelo poredkoma denar iz kake druge kovine, ker se to ne spleča. Tako tudi hudobni duh ne ponareja toliko drugih pobožnosti kakor pobožnosti do Jezusa in Marije, pobožnosti do svetega Rešnjega telesa in do svete Device, saj sta ti dve med pobožnostmi to, kar sta zlato in srebro med kovinami.

Poznam sedem vrst napačnih častilcev in napačnih oblik češčenja svete Device. To so: kritikastrski (ošabni) častilci, ozkosrčni častilci, pozunanjeni častilci, predrzni častilci, nestanovitni častilci, hinavski častilci, koristolovski častilci.

Ošabni častilci:

Ošabni so običajno oholi učenjaki, svobodomisleci in samozadostneži, ki v osnovi sicer čutijo nekaj pobožnosti do presvete Device, pa vendar kritizirajo skoraj vse oblike češčenja, s katerimi preprosti ljudje preprosto in sveto časte svojo predobro Mater. Oni dvomijo o vseh čudežih in dogodkih, o katerih poročajo verodostojni pisci ali letopisi verskih redov in ki pričajo o usmiljenju in veliki moči presvete Device. Le z muko gledajo preproste in ponižne osebe na kolenih pred oltarjem ali podobo presvete Device, včasih tudi na vogalu kake ulice, kjer molijo k Bogu. Obtožujejo jih celo malikovalstva, kakor da bi po božje častili les ali kamen. Zase pravijo, da ne ljubijo zunanjih pobožnosti in tudi niso tako omejeni, da bi verovali vsem zgodbam ali zgodbicam v zvezi s sveto Device. Če jim govoriš o čudovitih hvalnicah, ki so jih zložili Mariji v čast cerkveni očetje, tedaj poreko, da so ti govorili v vlogi govornikov, s pretiravanjem ali pa napačno razlagajo njihove besede.

Takih napačnih častilcev, ošabnežev in posvetnjakov se moramo zelo bati, ker povzročajo neizmerno škodo češčenju presvete Device in pod pretvezo odstranjevanja zlorab oddaljujejo ljudi od češčenja Božje Matere. (št. 90-93)

Kar velja skoraj za vsako stvar na svetu, velja tudi za češčenje Device Marije. Stvar, ki je v osnovi dobra lahko uporabljamo ali vršimo na pravilen način, kakor je ustvarjena ali zamišljena, ali pa na napačen način – torej jo zlorabimo. Ošabnost ali napuh velja za največji greh, za greh naših prastaršev. Ni čudno, da se prav ta greh hoče infiltrirati v vsako stvar, tudi v našo marijansko pobožnost. Spet so v prednosti ljudje, ki se zavedajo lastne krhkosti. Jezusu je s tem zvezi vzkliknil: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikrikl modrim in razumnim, razodel pa otročičem« (Mt 11,25). Prosimo Gospoda, da nam na priprošnjo in po zgledu Device Marije da ponižno in preprosto srce, da bi znali sprejeti marijansko duhovnost v vsej njeni preprostosti in ljudskosti.

Značilnosti napačnega češčenja Device Marije II.

Ozkosrčni častilci:

Ozkosrčni častilci se boje, da Sina ne bodo častili, če časte Mater, da bodo poniževali sina, če povišujejo Mater. Kar trpeti ne morejo hvalnic, s katerimi so jo po pravici slavili cerkveni očetje, in le težko prenašajo, da je več ljudi na kolenih pred Marijinim oltarjem kakor pred tabernakljem, kakor da bi si to nasprotovalo in bi tisti, ki molijo k sveti Devici, ne molili po njej Jezusa Kristusa! Ti ljudje nočejo slišati, da se tolikokrat govori o Božji Materi in da se tolikokrat zatekamo k njej.

Naj naštejemo nekaj njihovih krilatic: Čemu toliko rožnih vencev, bratovščin in zunanjih pobožnosti do Marije? Ali se ne kaže v tem veliko nevednosti? S tem izpostavljammo našo vero posmehu. Govorimo raje o češčenju Jezusa Kristusa, zatekajmo se k Jezusu Kristusu, ki je naš edini srednik. Oznanjajmo Jezusa Kristusa, to je zanesljiva pobožnost!

V nekem oziru je to res. Toda če gledamo na njihovo dejansko ravnanje, ki izhaja iz teh trditev, potem vidimo, da skušajo pod pretvezo nečesa boljšega zavreti češčenje svete Device. To pa je nekaj zelo nevarnega, je pretanjena past hudobnega duha. Nikoli namreč ne častimo Jezusa Kristusa bolj kakor tedaj, ko bolj častimo sveto Devico, saj jo častimo zato, da bi popolneje častili Jezusa Kristusa. Mi hodimo k njej kot k poti, ki nas vodi k našemu končnemu cilju – ki je Jezus Kristus.

Sveti Duh blagruje po sveti Cerkvi najprej presveto Devico in nato Jezusa Kristusa: blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus. In to ne morda zaradi tega, kakor da bi bila Marija bolj vzvišena od Jezusa ali njemu enaka. To bi bilo nedopustljivo krivoverstvo. Sveti Duh blagruje Marijo le zato poprej, ker je potrebno, če hočemo na najpopolnejši način častiti Jezusa Kristusa, da prej poveličujemo njegovo Mater. Kličimo torej z vsemi pravimi častilci presvete Device njenim napačnim, pretaknovestnim častilcem: o Marija, blagoslovljena si med vsemi ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa, Jezus. (št. 95)

Kljub temu, da duhovniki in bogoslovci v glavnem poznamo teologijo, se nam še vedno dogaja, da včasih razumevamo Kristusa in Marijo ali pa njuno češčenje kakor nekaj, kar si med seboj nasprotuje ali eno izpodriva drugo. Razmišljamo izključujoče, namesto vključujoče. Pozabljamo, da Marije ni brez Kristusa in Kristus ni prišel drugače kot po Mariji. Tega načina prihajanja med nas ni in ne bo spremenil. Tako razmišljamo tudi glede odrešenja. Kakor, da se Gospod daruje za nas nekako izven nas in brez nas. Ustvaril nas je sicer brez nas, odrešil pa nas ne bo brez nas. Kristusova daritev je vedno tudi daritev Cerkve, je daritev glave in celotnega telesa hkrati, tudi vsak izmed nas je vedno vključen kot ud Cerkve. Kako naj bo torej naša nebeška Mati ločena. Prav nasprotno, ona je vedno zraven, v srcu življenja Cerkve, je Kristusova mati in mati Cerkve, mati glave in mati telesa. Zato se češčenje Marije vedno dopolnjuje in vključuje v češčenju njenega Sina.

Značilnosti napačnega češčenja Device Marije III.

Pozunanjeni častilci:

Pozunanjeni častilci so tisti, katerih vse češčenje Marije obstoji samo v nekaterih zunanjih opravilih. Ti uživajo samo v zunanjih pobožnostih do presvete Device, ker nimajo notranjega duha. V naglici zmolijo sila rožnih vencev, so navzoči, ne da bi pazili, pri več svetih mašah, se udeležujejo procesij z mrzlim srcem, se vpišejo v vse bratovščine, ne da bi postali kaj boljši, ne da bi krotili svoje strasti in posnemali kreposti presvete Device. Ljubijo samo čustveno plat češčenja, a ne dojemajo bistva. Če ne občutijo pri svojih pobožnih vajah ničesar čustvenega, menijo, da ne počenjajo nič koristnega; zmedejo se zaradi tega in vse opustijo; ali pa te pobožnosti opravljajo, kadar jim pride na pamet. Veliko je takih pozunanjenih častilcev na svetu; in ti najhujše kritizirajo tiste, ki jim je bistveno notranje češčenje, ne da bi seveda zanemarjali čednostno zunanost, ki vedno spremlja pravo pobožnost.

Nestanovitni častilci:

Nestanovitni častilci častijo sveto Devico v presledkih in kadar jih prime. Zdaj so goreči zdaj mlačni, zdaj se zde pripravljene storiti v njeni službi vse, kmalu nato pa že nimajo več istega razpoloženja. V začetku se bodo oklenili vseh pobožnosti do Marije in se vpisali v vse njene bratovščine, potem pa se ne bodo držali njihovih pravil. Spreminjajo se kakor luna in Marija jih položi pod svoje noge kakor lunin krajec, ker so vrtljivi in niso vredni, da bi spadali med služabnike Device verne, za katere je značilna zvestoba in stanovitnost. Bolje je namreč, da se ne preoblagamo s tolikermi molitvami in pobožnimi vajami, pač pa tisto malo, za kar se zavzemamo, opravljamo z ljubeznijo in zvesto, kljub nasprotovanju sveta, hudobnega duha in mesenosti.

Hinavski častilci:

Med lažnimi častilci svete Device so tudi hinavci, ki zakrivajo svoje grehe in slabe navade s plaščem Device verne z namenom, da bi veljali v očeh ljudi za to, kar niso.

Koristolovski častilci:

Koristolovski častilci se zatekajo k sveti Devici, da bi na primer dobili pravdo, se izognili nevarnosti, ozdraveli od bolezni ali v drugi podobni stiski, sicer pa bi nanjo pozabili. Vsi ti so napačni Marijini častilci in zato tudi niso vseč ne Bogu ne njegovim svetim Materi. (št. 96.101-103)

Prav gotovo se marsikateri izmed nas prepozna v kateri od zgornjih oblik napačnega češčenja Device Marije. Niso nič novega, vse te zanke prepoznamo iz vsakdanjega duhovnega življenja. Kljub temu se je tako težko izogniti zdaj eni zdaj drugi skušnjavi. Večini izmed teh bi lahko rekli, da so skušnjave farizejev ali farizejskega načina religioznega življenja. Vse te skušnjave so si podobne v tem, da na nek način iščejo zunanjo obliko ali zunanjo korist od marijanske pobožnosti. Tako nujno je, da si vedno znova izprašujemo vest ali naša vera ne postaja skupek zunanjih opravil, s katerimi menimo, da si bomo brez spreobrnjenja srca pridobili Božjo naklonjenost. Marijanska pobožnost je zlahka zlorabljen na ta način, zdi se priročna, toda lažna tolažba.

Značilnosti napačnega češčenja Device Marije IV.

Predrzni častilci:

Predrzni častilci so grešniki, ki so vdani strastem ali ljubitelji tega sveta, ki pod lepim imenom kristjanov ali Marijinih častilcev skrivajo napuh ali lakomnost, nečistost ali pijanstvo, jezo ali preklinjanje, obrekovanje ali krivičnost itd. Mirno spijo v svojih razvadah, ne da bi se trudili za poboljšanje, češ da so častilci svete Device. Obetajo si, da jim bo Bog odpustil in ne bodo umrli brez spovedi in ne bodo pogubljeni, ker molijo rožni venec, se postijo ob sobotah, so v bratovščini sv. rožnega venca ali škapulirja ali v Marijini kongregaciji in nosijo to ali ono svetinjico Matere Božje itd.

Če jim rečeš, da je njihova pobožnost hudičevo slepilo ali samo nevarna predrznost, ki jih je zmožna pogubiti, tega ne verjamejo. Pravijo, da je Bog dober in usmiljen ter nas ni ustvaril zato, da bi nas pogubil; da ga ni človeka, ki bi ne grešil; da ne bodo umrli brez spovedi; da pošten »grešil sem« ob smrtni uri zadostuje; pa še, da so častilci svete Device itd. V potrdilo tega pridejo na dan s kakimi zgodbicami, kako so ljudje, ki so umrli v smrtnem grehu po usmiljenju Device zadobili od Boga ob smrti kesanje in odpuščanje svojih grehov ter bili tako rešeni. Zato tudi oni upajo, da bodo prejeli isto milost.

Ni bolj obsodbe vredne stvari v krščanstvu kakor taka hudičeva predrznost. Ali moremo namreč resnično reči, da ljubimo in častimo presveto Devico, če s svojimi grehi tako ranimo, prebadamo, križamo in neusmiljeno žalimo njenega Sina Jezusa Kristusa? Če bi se Marija ravnala tako, da bi s svojim usmiljenjem reševala take ljudi, bi podpirala greh ter pomagala križati in žaliti svojega sina. Kdo pa bi si drznil misliti kaj takega?

Za pravo Marijino češčenje je treba vsaj naslednje:

Prvič: imeti trdno voljo varovati se vsaj vsakega smrtnega greha, ki žali prav tako Mater kakor Sina.

Drugič: resno se truditi, da se ogiblremo sploh vsakega greha.

Tretjič: postati član marijanskih bratovščin, moliti rožni venec ali druge molitve, postiti se ob sobotah itd.

Vse to čudovito pomaga celo k spreobrnjenju zakrknjenih grešnikov. Če je tak tudi bralec te knjige, mu svetujem to, seveda pod pogojem, da bo opravljal ta dobra dela samo z namenom, da zadobi po priprošnji svete Device od Boga milost kesanja in odpuščanja grehov ter zmago nad svojimi slabimi navadami, nikakor pa ne, da bi mirno vztrajal v stanju greha, ne meneč se za očitke vesti, za zgled Jezusa Kristusa in svetnikov in za evangelijska načela. (št. 97-100)

Mnogi katoličani se ob pojmu »usmiljenje« počutijo nelagodno. Nekaj tega je prišlo na dan v letu usmiljenja. Zamenjujejo namreč usmiljenje s popustljivostjo in gledanjem skozi prste. Morda smo se v moderni družbi navadili preveč poceni prejemati popuste oz. prelagati svoje dolžnosti na druge ali da ceno našega dolga plača nekdo drug, npr. narava, državni proračun, pa starši, ki delajo naloge namesto otrok. Mi se imamo lepo, posledice pa naj trpijo drugi. To ni usmiljenje in tako dolgo ne gre. Slej ko prej smo poklicani na odgovornost in se je treba soočiti s posledicami svojih dejanj. Tudi Marija ne more mimo te poštenosti in naše osebne odgovornosti. Zato se ne moremo zanašati, da bo ona nenehno krpala naše malomarnosti in nas tako puščala v razvajenosti. To ne bi bilo v skladu z dobro vzgojiteljico, kar Marija gotovo je.

Pristno češčenje Device Marije I.

Razkrili in obsodili smo napačne oblike češčenja svete Device. Sedaj na kratko pogledimo, v čem je pristno češčenje, ki je: 1. notranje; 2. prsrčno; 3. sveto; 4. stanovitno; 5. nesebično.

Notranje:

Pravo češčenje presvete Device je notranje, se pravi, prihaja iz duha in iz srca, iz spoštovanja, ki ga gojimo do presvete Device, iz vzvišenega pojmovanja, ki smo si ga izoblikovali o njeni veličini, in iz ljubezni, s katero jo ljubimo.

Prsrčno:

Prava pobožnost je prsrčna, to je, polna zaupanja v sveto Devico, podobno kakor otrok zaupa v svojo dobro mater. Ta pobožnost stori, da se človek zateka k Mariji v vseh telesnih in duhovnih potrebah z veliko preprostostjo, predanostjo in nežnostjo. Svojo dobro Mater prosi za pomoč ob vsakem času, povsod in v vseh stvareh. Če človeka tarejo dvomi, prosi Marijo razsvetljenja; če zaide, jo prosi naravnjanja na pravo pot. V skušnjavah jo prosi podpore. V malodušju jo prosi za pogum. V zgrešenih zbeganostih vesti za osvoboditev. V križih, težavah in ovirah življenja jo prosi za tolažbo. Skratka, v vseh telesnih in duhovnih težavah je Marija duši redno pribežališče; in ni se treba bati, da bi duša s tem nadlegovala to dobro Mater ali bila nevšečna Jezusu.

Sveto:

Pravo češčenje Marije je sveto. Navaja namreč dušo, naj se ogiblje greha in posnema kreposti presvete Device, posebno njeno globoko ponižnost, njeno živo vero, popolno pokorščino, neprestano molitev, vsestransko samozatajevanje, božansko čistost, gorečo ljubezen, junaško potrpežljivost, angelsko blagost in nebeško modrost. To je deset pglavitnih kreposti presvete Device. (št. 105-108)

Kot vidimo pristno češčenje Device Marije ni le nekaj lepih molitev izmoljenih njej v čast. Začne se namreč z osebnim odnosom – je notranje. Mariji je potrebno odpreti srce in jo sprejeti v svoje srce kot mater, prijateljico in sestro. Tako lahko začnemo do nje gojiti prava čustva, kot to počnemo do vsake žive osebe. Marija ni le nek arhetip popolne matere, nek mitološki simbol materinstva. Je resnična oseba, zato si od nas želi resničnega osebnega odnosa, iskrenega in odgovornega. Ne da bi jo izkoriščali, ampak da bi ji zaupali, si jo želeli posnemati v njenih krepostih in bili deležni njene materinske opore.

Pristno češčenje Device Marije II.

Stanovitno:

Pravo češčenje svete Device je stanovitno. To češčenje utrjuje dušo v dobrem in ji pomaga, da ne opusti zlahka svojih pobožnih vaj. Vliva ji pogum, naj nasprotuje svetu v njegovih razvadah in načelih, mesu, v njegovih zoprnostih in strasteh, hudobnemu duhu v njegovih skušnjavah. Zato duša, ki goji pravo češčenje Božje Matere, ni menljiva, otožna, tesnovestna in boječa. To sicer ne pomeni, da ne bi včasih padla in čustveno zanihala v svojem češčenju. Toda če pade, se dvigne in iztegne roko k svoji dobri Materi. Če ji postane vse brez okusa in ne občuti svoje pobožnosti, se zaradi tega ne muči. Pravični in zvesti Marijin častilec namreč živi iz vere v Jezusa in Marijo in ne iz čustev in telesnih občutij.

Nesebično:

Slednjič je pravo češčenje svete Device nesebično. Navdihuje namreč dušo, naj ne išče sebe, marveč samo Boga v njegovi sveti Materi. Pravi Marijin častilec ne služi tej vzvišeni Kraljici iz dobičkaželjnosti in koristoljubja, ne zaradi svoje časne ali večne, telesne ali duhovne koristi, ampak edinole zato, ker ona zasluži, da ji služimo in služimo v njej samo Bogu. Ne ljubi Marije zato, ker mu izkazuje dobrote ali ker to od njega pričakuje. Ljubi jo zato, ker je vredna njegove ljubezni. Zaradi tega jo ljubi in ji služi prav tako zvesto tedaj, kadar čuti odpor in duhovno suhoto, kakor takrat, kadar čuti sladkost in gorečnost pri tem češčenju. Ljubi jo enako na Kalvariji kakor na svatbi v Kani. O, kako všečen in dragocen je tak častilec v očeh Boga in njegove presvete Matere, ker v ničemer ne išče sebe v njeni službi! Toda kako redki so dandanes taki častilci! Zdaj sem vzel v roke pero, da bi napisal, kar sem s pridom mnogo let javno in zasebno učil, posebno na svojih misijonih, da bi pravi Marijini častilci ne bili več redkost.

Bolj kot kadarkoli prej se čutim prežetega z vero in upanjem, da bo Božja Mati prej ali slej imela več otrok, več služabnikov, več takih duš, ki se ji bodo iz ljubezni popolnoma podarile, kakor pa jih je imela kadarkoli poprej; in da bo po tem sredstvu Jezus Kristus, moj ljubljeni Učenik, bolj kraljeval v srcih, kakor pa v kateremkoli času poprej.

V prihodnosti jasno opazim besneče zveri, ko bodo podivjale, da s svojimi peklenskimi čekani raztrgajo to knjižico in njega, ki ga je Sveti Duh uporabil, da jo napiše. Napadale in preganjale pa bodo te zveri tudi tiste, ki jo bodo brali in se po njej ravnali. Pa kaj za to! Tem bolje! Ta prizor mi vliva pogum in mi vzbuja upanje na velik uspeh, to je na prihod velike legije plemenitih in pogumnih borcev obojega spola, ki se bodo v nevarnih časih, bližajočih se bolj ko kadarkoli prej, bojevali zoper svet, hudobnega duha in pokvarjeno naravo.

Kdor bere naj razume! Kdor more razumeti, naj razume! (št. 109-110.113-114)

Kdo bi si mislil, da ta mila materinska podoba skorajda preveč in do vseh usmiljene nebeške Matere zbujajo pri nekaterih toliko negativnih čustev, od posmeha, do strahu in celo sovraštva? Kdo bi si mislil, da bi ta mila Devica kanila zbirati vojsko, legijo svojih stanovitnih in nesebičnih častilcev in se podati v boj? Pa vendar nas knjiga Razodetja uči, da Žena kot voditeljica skupaj s svojimi otroki na zemlji bije odločilno bitko za zmago Božjega kraljestva nad kraljestvom zla. Njen nasprotnik ni nihče drug kot »Veliki zmaj, stara kača, ki se imenuje Hudič in Satan in ki zapeljuje vesoljni svet« (Raz 12,9). Glejte Božjo modrost: hudobija se bori z nasiljem in brutalno močjo, na drugi strani pa krhkost nedolžnosti in radikalnega nenasilja, ki zmaguje. To je naša Mati! Bodimo njeni pogumni, nesebični in stanovitni otroci!

Pravilno češčenje Device Marije

Več načinov je, s katerimi moremo častiti presveto Devico *po notranje*. Če jih v kratkem naštejemo, so naslednji:

1. Častimo jo kot vzvišeno Mater Božjo s češčenjem tako imenovane hiperdulije, se pravi, cenimo in častimo jo bolj kot vse svetnike, saj je ona mojstrovina milosti in prva za Jezusom Kristusom, ki je pravi Bog in pravi človek.
2. Premišljujemo o njenih krepostih, njenih posebnih odlikah in njenih delih.
3. Pogled duha upiramo v njeno veličino.
4. Ljubimo jo in hvalimo ter se ji zahvaljujemo.
5. S prisrčnim glasom jo kličemo.
6. Darujemo se ji in se z njo povezujemo.
7. Opravljamo svoja dela tako, da bi ji bili všeč.
8. Začenjamo, nadaljujemo in končujemo svoja dela po njej, v njej, z njo in zanjo, da bi jih tako opravljali po Jezusu, v Jezusu, z Jezusom in za Jezusa, ki je naš končni, poslednji cilj.

Glavne zunanje oblike češčenja svete Device so tele:

1. Biti član marijanskih bratovščin in kongregacij.
2. Oznanjati njeno slavo.
3. Dajati miloščino, se postiti in premagovati duhovno ali telesno njej v čast.
4. Nositi pri sebi rožni venec, škapulir ali njeno svetinjico.
5. Zbrano, pobožno in lepo moliti rožni venec ali druge marijanske molitve ter prepevati njej v čast.
6. Poskrbeti za njene podobe in kipe po cerkvah in hišah.
7. Posebej in svečano se ji posvetiti.

Prebral sem skoraj vse knjige, ki razpravljajo o Marijinem češčenju. O tem sem se podrobno pogovarjal s svetimi in učenimi osebami naše dobe. Pa vendar nisem našel načina, ki bi bil podoben tistemu načinu češčenja svete Device, o katerem hočem razpravljati. Ta oblika Marijinega češčenja zahteva od duše več žrtev za Boga in jo bolj izprazni same sebe in njenega samoljubja; stori jo bolj zvesto milosti in bolj ohranja milost v njej; popolneje jo združi z Jezusom; in nazadnje ta oblika tudi bolj slavi Boga, bolj posvečuje dušo ter bolj koristi bližnjemu.

Ker pa je bistvo tega češčenja v oblikovanju notranjega življenja, ga ne bodo vsi v enaki meri doumeli. Nekateri se bodo zaustavili pri njegovi zunanji obliki in ne bodo šli globlje; takih bo največ. Nekateri, maloštevilni, bodo prodrli tudi v njegovo notranjost, vendar se bodo povzpeli samo na prvo stopnico. A kdo se bo povzpel na drugo? In kdo bo dosegel tretjo? In kdo se bo na njej obdržal? Samo tisti, ki mu bo Duh Jezusa Kristusa razodel skrivnost. Samo On povede tja resnično zvesto dušo, da napreduje od kreposti do kreposti, od milosti do milosti in od luči do luči, vse dokler duša ne pride do preobrazbe same sebe v Jezusa Kristusa, do polnosti njegovih let na zemlji in do njegove slave v nebesih. (št. 115-119)

Mariji se bomo posvetili ali posvetitev obnovili. To je ena izmed zunanjih oblik češčenja Device Marije. Naj ne ostane samo zunanja. Naša posvetitev naj bo predvsem dejanje srca, vnovična izročitev vsega kar smo in kar imamo našemu Gospodu Jezusu po Mariji. Pripravimo svoja slabotna in krhka srca, očistimo jih v iskrenem kesanju in pripravljenosti za spreobrnjenje. Vstopimo v njeno brezmadežno Srce, da se bomo tako najbolj gotovo znašli tudi v Jezusovem Srcu.